

LBRIS

We know
books

DANIELLE STEEL

Beauchamp Hall

Capitolul 1

W inona Farmington a deschis un ochi și a zărit pe fereastră minunatul peisaj alb pe care-l văzuse aproape toată iarna în Beecher, Michigan. Era un orașel aflat la aproape două ore distanță de Detroit, spre nord, cu o populație de zece mii de locuitori. Singura faimă a orașului Beecher era că, în anii 1950, fusese lovit de o tornadă apreciată ca fiind pe locul zece într-un clasament al tornadelor mortale din istoria Statelor Unite. Iar asta se întâmplase cu mult înainte ca Winnie să se fi născut. De-atunci, nu se mai întâmplase mare lucru.

Cealaltă parte a patului ei dublu era rece, ceea ce însemna că Rob se ridicase din pat cel puțin cu o oră în urmă și plecase la fabrica de procesare a cărnii, locul lui de muncă. Winnie și-a dat seama, chiar fără să privească afară, că Rob nu se deranjase să facă pârtie, pe alee, după ninsoarea din noaptea precedentă. Casa în care locuia fusese a mamei ei și o deținea împreună cu sora sa, Marje. Când a murit mama lor, Marje era deja căsătorită și avea și copii, locuind împreună cu Erik în propriul cămin, așa că Winnie rămăsese în casa părintească. Stabiliseră împreună că, dacă o vor vinde vreodată, vor împărți în mod egal banii. Dar, cel puțin pentru moment, Marje nu avea nevoie de bani. Soțul ei era patronul unei companii de instalații sanitare foarte căutate, iar casa reprezenta o investiție bună, cu posibilitatea de a-i mai crește valoarea, așa că nu-i ceruse niciodată lui Winnie să o vândă.

Rob rămânea la ea aproape în fiecare seară. Avea și propriul apartament, dar rareori mergea acolo, cu excepția momentelor când se certau sau dacă el rămânea târziu prin oraș și se îmbăta prea tare cu băieții și nu voia să o audă pe Winnie plângându-se de asta a doua zi dimineată. În rest, dormea peste noapte la Winnie, nu se ocupa de reparații, nu se simțea în niciun fel atașat de acest loc și nu o ajuta decât la unele treburi minore, atunci când ea îi cerea. Își ținea și el niște haine în dulap, dar nimic personal, și, oricum, nu erau hainele lui preferate.

Winnie evadase odinioară din Beecher ca să meargă la Universitatea Michigan din Ann Arbor și savurase fiecare moment din cei trei ani pe care îi petrecuse acolo. Nutrea pe-atunci visuri mari, își dorise să lucreze la edituri din New York, după ce avea să termine facultatea. Ba chiar vizitase metropola alături de colegele sale de cameră și îi plăcuse la nebunie. Dar apoi i se îmbolnăvisese mama, la sfârșitul anului al treilea, iar până la sfârșitul verii, părea că aceasta nu mai are decât câteva luni de trăit. Winnie nu voia să lipsească în ultimele zile din viața mamei sale. Întotdeauna fuseseră apropiate, în special după ce Marje se mutase la casa ei, odată cu absolvirea liceului, pe când Winnie avea doar opt ani. O avusese pe mama doar pentru ea începând de atunci, iar timpul petrecut împreună fusese cu-adevărat prețios. Mama îi împărtășea pasiunea pentru cărți, bucuria pe care o simțea citind Jane Austen, surorile Brontë, autoarele ei preferate, biografiile ale unor persoane cunoscute, istorie și scriitori contemporani.

Winnie și-a amânat primul semestru din ultimul an de facultate ca să stea cu mama ei. Dar până la Crăciun starea acesteia nu s-a îmbunătățit, așa că Winnie și-a amânat și semestrul al doilea ca să aibă grijă de mama ei. I-a fost foarte greu ca, după zgomotul universității, să se întoarcă într-un orașel atât de liniștit, unde nu se întâmpla niciodată nimic. Revenirea la Beecher echivala

cu întoarcerea în copilărie, iar mama sa se bucura de întreaga ei atenție. Winnie nu avea nicio viață personală. Prietenii ei se căsătoriseră imediat după ce terminaseră liceul sau plecaseră la Detroit, în căutare de locuri de muncă mai bune decât cele existente în Beecher. Câțiva plecaseră la facultate, dar nu prea mulți. Unii dintre ei aveau chiar și copii, iar Winnie, dintr-odată, nu mai avea nimic în comun cu ei. Ea era ocupată cu îngrijirea mamei.

Nu o spusese niciodată ca atare, dar Marje considerase de la sine-nțelese că Winnie avea să vină acasă pentru mama lor. Ea avea deja un soț și un copil de care trebuia să aibă grijă și zisese destul de clar că nu are timp. În același timp, Winnie era necăsătorită, încă la facultate, iar Marje nu vedea niciun motiv pentru care planurile lui Winnie nu ar fi putut fi amânate, iar visurile ei, pur și simplu, lăsate la o parte. Era o alegere evidentă că Winnie trebuia să aibă grijă de mama lor, mai ales că nici ea nu dorea să-și dezamăgească mama. Ea făcuse mereu atât de multe pentru ele! Iar Winnie nu voia s-o abandoneze în ultimele luni de viață. O iubea și își dorea să-i fie alături cât mai mult timp posibil.

În mod miraculos și în ciuda prognosticului dat de medici, mama ei a mai trăit încă șapte ani, și chiar și-a revenit de câteva ori, dar niciodată suficient pentru ca Winnie să poată pleca din nou la facultate. A dus o luptă nobilă și, în cele din urmă, a murit atunci când Winnie împlinise douăzeci și șapte de ani. Părea deja prea târziu ca să se mai întoarcă la facultate. Avea o slujbă, o casă, o viață, iar New York și visurile ei aparțineau, parcă, unei alte lumi. Fusese casieră la un restaurant și apoi găsisese un loc de muncă mai bun, la o tipografie locală. Pe Rob l-a cunoscut la patru luni după moartea mamei, iar timpul s-a scurs de-atunci pe nesimțite, ca un râu care curge la vale, purtând-o și pe ea cu el. Pentru slujba unde lucra nu

avea nevoie de facultate. Îi erau suficiente abilitățile organizatorice și bunul-simț.

Nici nu-i venea să creadă că era împreună cu Rob de unsprezece ani. Nu era îndrăgostită nebunește de el, dar era o figură familiară și se simțea confortabil să fie cu el. Nu vorbiseră niciodată despre căsătorie sau despre viitor, trăiau în prezent, luau cina împreună în cele mai multe seri, mergeau la film, uneori la bowling cu prietenii. Nu era ce-și dorea cu adevărat, dar nu se găsea nimeni mai interesant prin preajmă și, brusc, vârsta ei de douăzeci și șapte de ani a devenit vârsta de douăzeci și nouă, apoi a împlinit treizeci de ani, pe care i-a sărbătorit ieșind într-o seară cu Marje, Erik și Rob. Apoi, la fel de repede, a împlinit treizeci și doi și apoi treizeci și cinci de ani. Erau împreună de zece ani la sărbătorirea celor treizeci și șapte de ani ai săi. Și iată că acum împlinise treizeci și opt și nu-și dădea nici ea seama unde zburaseră toți anii ăștia. Unsprezece ani, pe parcursul cărora Marje i-a amintit constant că trebuie să se căsătorească și să înceapă să aibă copii până nu e prea târziu. Îi convenea lui Marje să uite că Winnie petrecuse șapte ani, o perioadă crucială din viață, având grijă de mama lor, în timp ce Marje susținea că era prea ocupată ca să ajute. Winnie nu se simțea supărată din cauza asta, dar era un fapt din viața ei. Sacrificase o perioadă uriașă, pe care n-avea s-o mai primească vreodată înapoi.

Nu se vedea având copii împreună cu Rob și nici el nu părea nerăbdător să aibă copii sau să se însoare, măcar. El avea treizeci și nouă de ani, iar o mare parte dintre prietenii lui deja divorțau, după căsniciile de cincisprezece sau douăzeci de ani. Căsnicia lui Marje și Erik era una fericită și ei păreau destul de împliniți. Winnie știa că sora ei avusese cel puțin o aventură, dacă nu chiar două, pe care Marje nu le recunoscuse niciodată, dar Beecher era doar un orășel, oamenii vorbeau, iar Winnie

ghicise. Nu știa dacă Erik aflase sau nu. Aducea o pâine pe masă și era un tată grozav, fiind și antrenor pentru cei doi băieți ai lor, la Liga pentru copii și tineret. Winnie nici nu-și imagina măcar ca Rob să facă așa ceva. Avea și el nepoți și nepoate de la frații săi, dar nu-l interesau prea mult, iar când povestea despre ei îi numea „răzgâiați”.

Winnie citise odată în revista *Cosmopolitan* că femeile după vârsta de douăzeci și opt de ani nu-și puteau permite relații fără vreun viitor, că altfel riscau să rămână blocate în aceste relații ani buni și să piardă ocazii de a se căsători și a avea copii, posibil chiar până când ar fi fost prea târziu pentru asta. Revista o avertizase că ajungi la vârsta de patruzeci de ani fără să-ți dai seama măcar. Și mama ei o atenționase mereu să încerce să-și găsească bărbatul potrivit și să se așeze la casa ei până nu-și pierdea prospețimea și nu se ofilea. Încă nu ajunsese acolo, dar borna aceea se apropia cu pași repezi, trăind cu un bărbat care nu îi puneja inima pe jar, căruia de cele mai multe ori i se părea normal s-o găsească acolo, fără să-i spună în schimb niciodată că o iubește. Nu era chiar o relație fără viitor, era mai degrabă o relație deschisă la un capăt, care continua să șchiopăteze de la an la an, fără să ducă nicăieri. Se întreba dacă el s-ar însura cu ea, după ce ea ar isca un mic scandal legat de asta, dar n-o făcea, pentru că nu era sigură cum s-ar simți ea însăși în privința acestui aspect. Era o relație fără niciun brizbriz: o cutie de bomboane de ciocolată de Valentine's Day, dacă Rob își aducea aminte, și aproape întotdeauna îi uita ziua de naștere, dar o scotea la masă în oraș după câteva zile, dacă avea timp. Winnie pur și simplu nu vedea rostul să se căsătorească, doar dacă nu cumva își doreau copii, ceea ce nu era cazul. Nu era pregătită să aibă copii, voia mai întâi să-și dea seama ce va face mai departe cu viața ei.

— Păi ai face bine să-ți dai seama cât mai curând, o certa sora ei. Altfel, o să te trezești într-o bună zi că ai

patruzeci și cinci sau cincizeci de ani, și o să fie prea târziu! Prea târziu ca să faci copii, cel puțin. Vârsta asta vine mai repede decât crezi!

Marje era cu zece ani mai mare decât Winnie.

— Am doar treizeci și opt de ani, i-a amintit Winnie.

— Da, și parcă abia săptămâna trecută aveai douăzeci și opt. N-o să fii veșnic tânără, Win!

Lui Marje îi plăcea mereu să-i amintească lui Winnie că îmbătrânea, o făcea pe ea însăși să se simtă mai confortabil cu propria vârstă de mijloc. Lui Marje și Erik le luase mult timp ca să facă acești copii, iar băieții lor aveau acum paisprezece și șaptesprezece ani. Erau copii buni, fără nicio ambiție de a părăsi vreodată Beecher. Erik se aștepta ca, într-o bună zi, amândoi să vină să muncească împreună cu el la firma sa de instalații sanitare, și niciunul dintre ei nu avea ceva împotriva. Deja îl ajutau la treabă după școală. Firma aducea venituri frumoase, și niciunul dintre băieți nu plănuia să meargă la facultate, de vreme ce nici părinții lor nu făcuseră asta. Cei trei ani de facultate ai lui Winnie la Michigan, cu specializare principală în limba engleză și o alta, secundară, în scriere creativă, erau priviți ca ceva ieșit din comun pentru familia sa. Plecase la facultate înainte de nașterea nepoților ei, așa că nu reprezenta un exemplu la care aceștia să se poată raporta. Și, în plus, nici nu făcuse nimic deosebit cu viața ei.

Își ocupa timpul cu lucrurile care-i făceau plăcere. Încă citea foarte mult și era prima pe listă la bibliotecă, pentru orice bestseller proaspăt apărut. Mama ei fusese voluntar de weekend la biblioteca din oraș și îi insuflase dragostea față de cărți. Winnie scria povestiri din când în când și se descurcase bine la orele de scriere creativă, la facultate. Iar atunci când mama ei ajunsese prea bolnavă ca să mai poată lucra, Winnie preluase una dintre îndatoririle preferate ale acesteia: le citea povești copiilor în

fiecare sâmbătă dimineată. Făcea voluntariat și îi plăcea enorm. Mama ei fusese „doamna cu poveștile” pentru copiii din oraș, iar Winnie îi luase locul, bucuroasă. La început, făcuse asta ca să-și ajute mama care nu voia să-i dezamăgească pe copiii care o așteptau acolo în fiecare sâmbătă. Asta i-a dat lui Winnie ocazia să împărtășească cu ei darurile primite de la mama sa. Le-a prezentat *Pantofiorii roșii*, *Pânza Charlottei*, *Stuart Little*, *Micul prinț*, *Grădina secretă*, *Micuțele doamne*, dar și *Nancy Drew*, pentru fetițele un pic mai mari. Copiii o iubeau, iar ea avea ocazia să citească încă o dată cărțile copilăriei. Se pricepea să lucreze cu copiii, la fel ca mama ei, chiar dacă ea nu credea asta. Marje spunea mereu că o plictiseau cărțile pe care i le citea mama, în vreme ce Winnie le devora, spre încântarea mamei. În fiecare sâmbătă dimineată, Winnie petrecea două ore la bibliotecă și era „Doamna cu poveștile”, continuând tradiția mamei sale, căreia îi luase locul. Era singurul contact al lui Winnie cu copiii, alții decât cei doi nepoți, care erau la fel de neinteresați de cărți ca și mama lor.

Cealaltă mare pasiune a lui Winnie fuseseră mereu caii, încă de când era mică. Avusese ocazia să călărească la ferma tatălui unei prietene și luase câteva lecții de călărie. Călărea binișor, iar tatăl prietenei spusese chiar că este foarte naturală în sa. Îi plăcea să călărească, dar cel mai mult îi plăcea să se uite la cai. Simțea instinctiv ce gândește sau ce simte un cal. Odată, a intrat într-un țarc în care țineau un cal ce fusese tratat rău înainte să-l cumpere ei. Nimeni nu putuse să-l călărească, avea o privire sălbatică și era îngrozit, azvârlea din spinare pe oricine îl călărea și-i lovea cu picioarele pe toți cei care îndrăzneau să se apropie. Oamenii de la grajduri spuneau că era fără speranță și intenționau să-l vândă din nou, sau chiar mai rău. Lui Winnie îi părea atât de rău pentru cal, încât a intrat în țarcul unde acesta stătea singur. A început să-i

vorbească încetisor, în timp ce el o privea îngrozit, dar nu s-a clintit. A lăsat-o să-l mângâie și a început să lovească cu copita colbul de lângă ea, sub privirile unuia dintre grăjdari, prea speriat ca să-i mai strige să aibă grijă: pur și simplu încremenise văzând ce făcea Winnie.

Cu timpul, Winnie a putut să-l călărească, fără șa, doar cu un căpăstru. Pe urmă i-au spus „îmblânzitoarea de cai”. Avea talent la îmblânzirea cailor abuzati, iar oamenii din Beecher știau asta și o chemau din când în când să-i ajute. Cu toții credeau că femeia fusese înzestrată cu puteri speciale pentru așa ceva. N-avea ocazia să-și folosească prea des acest dar, însă se născuse cu el. Era ca și cum ar fi putut să pătrundă în mintea unui cal și să-i potolească temerile. Caii aveau încredere în ea și se calmau ori de câte ori era prin preajmă.

Winnie și-a scos pijama și a intrat la duș. Avea o siluetă zveltă, în total contrast cu corpul solid și greoi al lui Rob, care mai avea și burtă pe deasupra. Lui Rob îi plăcea să bea bere atunci când venea acasă. Marje mai luase în greutate și avea, oricum, altă structură corporală decât sora ei, care mereu fusese înaltă și delicată. Winnie avea părul închis la culoare, ochii de un albastru deschis și pielea albă. Cu niște haine mai bune și locuri în care să le poarte, ar fi fost frumoasă. Și mama lor fusese frumoasă, cu toate că devenise mai delăsătoare atunci când rămăsese văduvă, la treizeci și trei de ani. Soțul ei murise într-un accident de vânătoare. Marje abia dacă și-l amintea vag, iar Winnie, chiar deloc. Marje îi semăna mai mult, robustă și solidă, cu tendința ei de îngrășare, după cele două nașteri. O invidia pe Winnie pentru silueta ei fină, dar mânca prea mult din ceea ce gătea pentru familie ca să poată să mai dea jos ceva din ceea ce pusese pe ea. Fusese regina frumuseții în liceu, însă acum arăta cu zece ani mai mult față de vârsta pe care o avea, în timp

ce Winnie arăta mai tânără. Winnie nu fusese niciodată regina balului în liceu, dar nici nu-i păsa. Ea se pierdea mereu în cărțile pe care le citea.

În timp ce-și usca părul, Winnie a aruncat din nou o privire afară, pe fereastră, încercând să-și dea seama cât timp o să-i ia ca să curețe zăpada de pe alee. Făcea asta aproape în fiecare zi de când ninge și se așeza zăpadă proaspătă în fiecare noapte, în această perioadă a anului. Rob ar fi putut să se ocupe de asta, înainte de a pleca la serviciu, dar nu se întâmpla niciodată. Atunci când ea îi ceruse să curețe zăpada, el îi amintise că nu era casa lui. De aceea își parca mașina la șosea și îi sugerase și ei să facă același lucru.

Winnie și-a pregătit un castron cu terci de ovăz instant, a băut o cafea, s-a îmbrăcat bine cu haina și cizmele de iarnă, a luat lopata din garaj, și-a pus mănușile și s-a apucat să curețe zăpada de pe alee. A avut nevoie de o jumătate de oră pentru a-și face suficient loc să iasă cu mașina, dar a întârziat zece minute la tipografie, unde lucra ca manager de producție. Se ocupa de toate proiectele mari, le organiza astfel încât să fie gata la timp. Avea calități organizatorice excepționale și, datorită ei, își respectau mereu termenele de predare. Nu era o slujbă creativă, însă era vitală pentru bunul mers al afacerii, iar ea se achita cu succes de treabă.

Hamm Winslow, șeful său, a ieșit din birou și s-a uitat la ea. Winnie își detesta slujba la fel de tare cum îl detesta pe șef, dar erau bani frumoși. El deținea tipografia și era șeful ei de zece ani. Prietena ei cea mai bună, Barb, lucra tot aici. Aceasta avea un post mai umil decât Winnie, dar se pricepea la aranjarea în pagină și avea un ochi artistic.

— Frumos din partea ta să vii înainte de prânz, i-a spus răutăcios.

Mereu găsea ceva neplăcut de zis și nu avea niciun fel de respect pentru angajați sau față de oricine, de fapt. Era o persoană îngrozitoare.

— Îmi pare rău, mi-am găsit aleea din fața casei înghețată bocnă, i-a răspuns ea cu o voce plată.

— Și cine a găsit-o altfel? Te-ai fi așteptat să te trezești în Hawaii, poate? Scoală-te mai devreme, să nu mai întârzi! Ai înțeles?

Era chiar mai răutăcios cu femeile care lucrau pentru el decât cu bărbații, dar scăpa mereu basma curată.

— Îmi pare rău.

Mereu era nervos și găsea ceva de care să se plângă. Nimic nu se făcea destul de repede sau destul de bine pentru el și-i făcea plăcere să sublinieze în public greșelile comise de angajații lui.

— E într-o dispoziție de zile mari, a șoptit Winnie și s-a lăsat să alunece pe scaunul de la birou, de lângă Barb.

Fuseseră colege la gimnaziu și la liceu, iar Barb urmăse cursurile unei facultăți și-și luase diploma de doi ani, dar asta nu îi schimbase situația în bine. Avea de patru ani un iubit, Pete, se logodiseră cu câteva luni în urmă și plănuiau să se căsătorească vara următoare. Viitorul ei soț era dentist, un tip de treabă. Acum Barb nu mai făcea nimic altceva decât să planifice nunta. Urmau să sărbătorească evenimentul la hotelul local. Barb intenționa să lucreze în cabinetul soțului, după ce se căsătoreau, și să-și dea demisia de la această slujbă, ceea ce avea s-o lase pe Winnie să înfrunte singură căpcăunul. Nu aștepta cu prea multă nerăbdare.

— Cineva a încurcat o comandă importantă pentru bancă, i-a șoptit Barb. Trebuia să-l auzi țipând acum zece minute.

— Mă bucur că am pierdut asta, i-a răspuns Winnie.

I-a aruncat lui Barb un zâmbet și s-a întors spre propriul computer.

Parcă erau în liceu, și în gimnaziu, înainte de asta, când stăteau una lângă alta în clasă. Barb a deschis un sertar și i-a arătat trei reviste despre mirese, iar Winnie a izbucnit în râs.

— O să-ți arunc buchetul, să știi. Ai face bine să-l prinzi, a spus Barb zâmbind.

— Ba dimpotrivă, am să mă feresc, a răspuns Winnie, cu ochii pe monitor, unde verifica o comandă.

Nu era gata încă și se apropia termenul de predare. Se pregătea să meargă imediat la departamentul de producție ca să vadă situația acelei comenzi. Hamm nu-și dăduse seama niciodată că serviciile ei erau esențiale, sau, dacă își dăduse seama, nu-i arătase asta vreodată. N-o lăudase și nu-i mulțumise nici măcar o singură dată.

— Rob e un tip minunat, ar trebui să te măriți cu el. A venit timpul, Win, a spus Barb, ca o continuare a comentariului despre buchet.

— Cine spune asta? a întrebat Winnie neatentă.

— Îmbătrânim!

— La treizeci și opt de ani? Parc-ai fi soră-mea! Ea s-a măritat cum a terminat liceul. Slavă Domnului că noi n-am făcut așa! Ar putea să fie bunică de-acum, pentru numele lui Dumnezeu! Asta chiar e un gând înspăimântător.

— Dacă nu te grăbești un pic, tu o să fii bătrână ca o bunică, până când o să ai propriii copii.

Nu puteai să faci nimic altceva la Beecher decât să te căsătorești, să faci copii, să mergi la bowling și să joci softball vara. Deși n-a spus-o cu voce tare, Winnie își dorea mai mult de-atât, mult mai mult. Barb mai fusese logodită înainte, după ani mulți petrecuți alături de același tip, și trebuia nu mersese bine. Tipul o înșelase